ATA TUNCER

AMENNA BULVARI

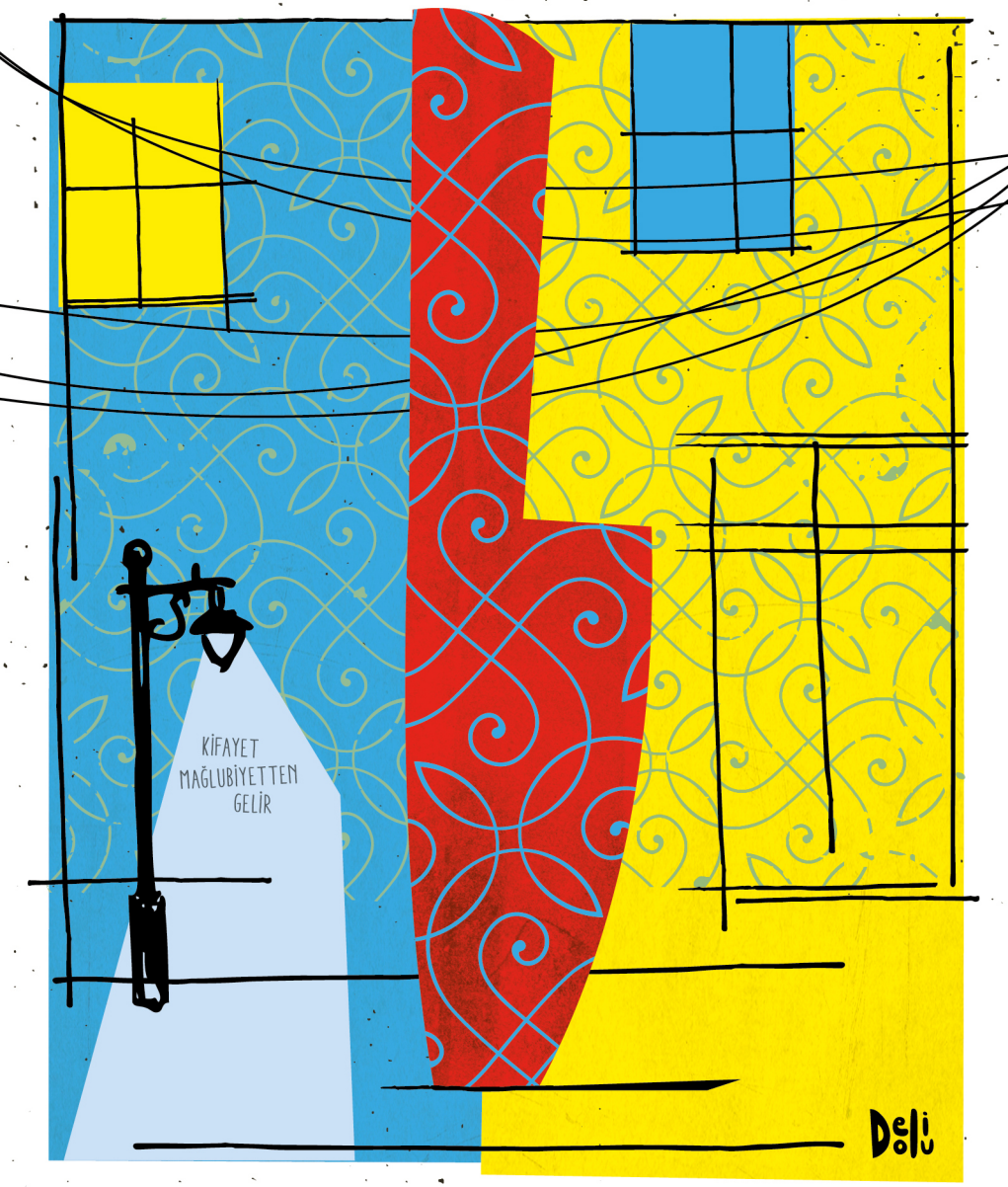

Deli

Ata Tuncer

1988 yılında doğdu. İzmir Tevfik Fikret Lisesi'ni bitirdikten sonra lisans eğitimini Yaşar Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nde tamamladı. "Amenna Bulvarı" adlı öyküsüyle, 2017 altKitap Öykü Yarışması'nı kazandı. Aynı yıl yazdığı *Kraliçe Gece* adlı oyun, Nilüfer Belediyesi'nin düzenlediği Mitos Boyut Sahne Eseri Yazma Yarışması'nda birincilik elde etti ve yayımlandı. *İlk Cinayeti Şiir İşledi* adında bir şiir kitabı olan yazar İstanbul'da, bir müzede çalışıyor.

AMENNA BULVARI

© 2019 Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ata Tuncer
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Hilâl Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-63-2
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

AMENNA BULVARI

ATA TUNCER

Deli Dolu

İçindekiler

Açılış / 9

Alimallah Sokak'ta

Alimallah Sokak / 13

Mağlubiyet Küpesi / 17

Amenna Bulvarı'nda

Amenna Bulvarı / 29

Kifayet / 39

Kapit Otel / 61

Yan Yollar ve Gökyüzünde Bir Yıldız

Amenna Bulvarı'nın Ölümlü Tarihçesi / 93

Farz Et ki Bu Aşk / 105

121. Sokak / 139

Bukowski, Amenna Bulvarı'nda Yaşamadı ki / 145

Kehanet

Enaniyet Zinciri / 155

“Vur” / 193

Venüs Park / 225

Ekoton

Ekoton / 245

Sokak Vampiri, İskelet ve Pelüş Ayı / 251

Azrail Soyundu / 265

Bir Kuş İsmidir / 279

Re Sokak’ta

Merdivenli Sokak / 299

Kapanış / 315

A Ç I L I Ş

Anlatıcı Yeşilli
Renk Skalası Sarı, Yeşil
♫ **Garbage** Not Your Kind of People

"Kifayet, mağlubiyetten gelir. Yenilmeyen yetersizdir."

Sarı'nın sesini duydum. İlk kez, o sabah duydum.

Babamın katili ölüyordu. Cam kırıklarıyla dolu bir çöp konteynerinin içinde can çekişiyordu.

Ben ağlıyordum.

"Yeter," diyordum. "Tamam. Babamın intikamı alındıysa bu adamdan, içim rahat. Bir isteğim yok hayattan. Kalan ömrümü, bir sabiye bağışlasın yaradan."

Sarı, ağzına peçe bağlamıştı. Babasının kurşunuyla dağılmıştı dilinin mahzeni. Bir iki cümle ki, can alır, bir solukta can verir. Nefesi firari. O iki noktaya göre kurulmuştu Amenna Bulvarı'nın düzeni. Kifayetli, mağlubiyetli serseri. Fosforlusundan sarı peçesi, konuşurken hareket etti.

"Yaz," dedi Sarı. "Bulvarı, beni... Kırmızı'yı yaz. Biz sana bakacağız."

Sokak ortası kavgaları, şişe kırıkları, yırtılmış giysi parçaları, elden düşme muştaları, kurşun kovanları, kolları sigara

yanıklı, yüzündeki kesiğe gri koli bandı yapıştıran adamları, Sarı'nın dilinden dökülmüş, duvarlara sprey boyayla püskürtülmüş sloganları... Bulvarı yazmaktan başka ne çarem vardı?

Yüzüm aynı kaldı, ardı bir başkası. Azrail'in can alırken mırıldandığı, hangi çocuk şarkısıydı?

Bulvarda yaşananları hikâye ederken şarkılar dinledim. Bazısında tek bir defa, bazısında yüzlerce tekrarla. Sarı da uydu bu alışkanlığa. Aynı melodiler ilişince kulağına, sokakta ya da karargâhı olan otoparkta, okuduğu öyküyü aklında çevirmeyi sevdi zamanla.

Renklerin şu bulvarda bir araya gelişi, Sarı'ya nihai bir örgünün içinde olduğunu hissettirdi. Türlü çakallıklara, hinliklere göğüs gerdi. Bulvara en sarısından nakışlar işledi. Yazdıklarıma birer renk skalası eklememi istedi.

Sarı'nın dilediği gibi bölümlendirdim, renklendirdim, şarkısını seçtim. Hepsini teker teker öykülerin tepesine yerleştirdim. En başında, hikâyemizi yazarken daha, Amenna Bulvarı'nın romanını yazdığımı bildim.

Bulvarın, kaderleri bir örülmüş sakinleri ve birbirine teyellenmiş öyküleri. Onların dili, benim dilim. Biz, tek bir sesiz ve hâlâ kimsesiziz. Ne vakit yalnızlığımızı hatırlasak iki cümleyle birleşiriz.

Duvarlarda izlerimiz:

Sarı bizi düşünüyor.
Biz, Sarı'yı düşünüyoruz.

ALİMALLAH
Sokak'ta

Alimallah *Sokak*

Anlatıcı Yeşilli
Renk Skalası Kırmızı
♫ **Plastique Noir** Creep Show

Bu sokağın adı tabelada yazmaz, canını okuman lazım. Başka yere benzemez Alimallah.

Sokağımızda her gece her gece kavga etmeyiz. Ama herkesi, nicesinden sağ çıkmışçasına şöyle bir süzeriz. Sustalı yarası iyileşmez. Yalandan arka cebimize atarız sol elimizi, her ihtimali göze almış gibiyiz. Burnumuzu hafifçe çekeriz. Sağ kanadı özenle şişiririz o ara. Ne belalı olduğumuzu anlarlar. Belki kötü alışkanlıklarımız var. Neme lazım, derler. Uzarlar. Hadi diyelim uzamadılar...

Elleri deri montlarının cebinde, kaldırımda dönenir bıçkınlar. Burunlarının ucu ıslak. Anasından, babasından sonra, çok sonra cesaret ederler evdeki yavuklusunu düşünmeye. Biri der ki içinden, "Ulan, kapaklansam beş dakika sonra yere, başımdan kan dökülse, kıpkızıl püskürse, sahipsiz kalır bizim Halime. Kimbilir hangi sünepeyle everirler, gözünden yaş getire getire..."

Sokak lambaları yanar söner rüzgârından. Ceplerinden çıkardıklarında, terli avuçlarında ısınmıştır metal. Önce bir soğuk yalar parmakları, derken karşısındaki façalının muştası dağıtır, kan içinde bırakır suratları.

Sokakta tek tük sesler yükselir. Ardından kalabalık bir uğultu baş gösterir. Camlar kırılır, hep camlar. Dükkân vitrinleri, içki şişeleri şangır şungur mahalleliye seslenir. O kavgalar balkondan, pencere kenarından korkulu bir heyecanla izlenir. Kokusu gelir öyle gecelerin. Kokusu daha gündüzden çalınır mahallelinin burnuna. Tül perdeni ört Madam Ellah, kim vurduya gidersin maazallah. Birkaç naradan sonra o tok ses; karna inen, elmacık kemiğine inen, göğse inen muştalı yumruğun sesi. Zaman ağır ağır katmerlenir. Sütün üstündeki kaymak gibi kesilir. Bıçak darbesi, sustalının vücuttan geçişi... Şişlenen adamın inleyişi dünyadaki en sessiz ölüm biçimidir. Ne kanatan ne de kanayan hisseder herhangi bir şey. Bir anda o malum sıvı kaplar her yeri. Her gün işe giderken bastığın kaldırımı damla damla, kopkoyu eder.

Bazı zamanlar olur, hakikaten düşen kalkamaz yerinden. Zaten o an dank eder içeriden. Yavuklusunun feryadını duyar gibi derbeder; konuşur sokak kafasının içinden. Alimallah der ki: "Parmaklarına muşta geçiren, evlenmiş demektir benlen."

Gece yarısı, bir kavgaya denk gelirsek, yere ilk kim düşerse onu sahipleniriz. Rüyamıza o girer. O bağırır. Onun yüzünden, onun yüzünde üşürüz. Ölümün mevsimsiz bir üşüme olduğunu bizim sokakta anlarız. Yerdeki sübyana acırız.

"Mallar nerede?" diye sorarlar. Cevap vermek isteriz. Kaç liraya okuttuğunu pekâlâ biliriz. Sustukça böğrümüze tekme atarlar. İnşaatlarda yere düşen çimento torbalarından hallice

bir ses çıkar kaburgamızdan. Çenemizden kan akar. Küfrederiz içimizden. "Öldürecekler çocuğu!" deriz. Ne kadar zorlasak da o an, "Beni öldürecekler," diyemeyiz. Elin kavgasına dur, diyemeyiz.

Gecenin sonunu, rüyaların mevzusunu; kadınların, travestilerin ve rimeli akmış sarışın oğlanların feryadı tamamlar. O çığlıklar, aklında devinir adamın, uyutmaz. Lakin bir saatten sonra sessizliğe de alışılmaz. Bir an, şu kalbin durdu zannedersin, etini sıkarsın. Nefes alınmaz.

Alimallah Sokak'ta ölen herkesle kardeşsin, kardeşiz. Ama birimiz ölürken niye hepimiz sessiziz?

Bizim sokakta "Kırmızı" denen o adamı vurdular. Çok kan aktı. Yeminle. Mahalleli tanıdığını belli etmedi. Yine de üzüldüler yengesinin hâline. Gece gece ağıdının dilini çözemediler. Kırmızı'nın yaralı başını yasladı göğsüne. Öyle, sallandı bir süre. Ayağa kalkarken ama kendi hırkasına bastı yanlışlıkla. Kim diktiyse gevşek dikmiş. Çözüldü hırka. Yün ipin ucu Kırmızı'nın kanına yapıştı ânında. Yol boyunca uzandı. Kadın, evine varasıya. Beyaz yün ipliği, polis gelesiye kadar döndü kızıla, çaldı mora. Kırmızı'nın cesedinden, o evin merdivenlerine kadar döndü, kıvrıldı sokakta.

Şebekenin başıydı Kırmızı. O günden beri mavisi, beyazı ayan beyan dolanıyor ortalıkta. Günde beş devriye arabası geziyor hâlâ.

Bizim sokağı yıkacaklar. Genişletip bulvar yapacaklar.

Bence haklılar. Alsınlar bu sokağı, başlarına çalsınlar.

Mağlubiyet Küpesi

Anlatıcı Yeşilli
Renk Skalası Kırmızı, Yeşil, Mavi
♫ **Hakkı Bulut** Tanrı Sarhoşu Korur

Bari şu meyhane adisyonlarını biriktirsem, dedim içimden. Sarhoş gecelerin hesabını tutamıyordum artık.

Bir ölsem sanki her şey yoluna girecekti. Aynalar nazik değildi. Sıkıntıdan içi irin dolu çıbanlar büyütüyordum döşümde. Sakallarımı çekiştirip yolmayı, dudaklarımın üstünden sarkan bıyıklarımı kemirmeyi huy edinmiştim. En sunturlusundan küfürleri, hiç duyulmamış şiirleri ağzımda duman etmiştim.

Şu Alimallah Sokak'ta ıslık çalarak dolaşmak var ya, şiir yazdırıyordu adama.

Kuşlar uçuyordu hep, irili ufaklı. Ama Hakkı Bulut saçlarını boyamaya ne zaman başlamıştı? Bu sakallar, tenimi saklayalı beri, hiç kimse öpmemişti beni. Ay, uzun zaman oldu, kükrememişti. Kimsenin bana söyleyecek bir şeyi kalmamıştı belli ki. Bir ölüm ölüyordum. Faniydim herkes gibi. Ama şu hayat denileni de hiç yaşamamıştım halbuki.

Biz, hayal kuran şarkı ve şiir acemileri... Duvarlarımızda, yirmi yedi yaşında ölen müzisyen posterleri. Derin. Daha derinde, belki de tek ihtiyacımız, birilerinin de bizi o yaşta öldürmesi.

Ayın yirmi dördünde, Güneş'in doğmasına yakın, yıldızlar geri çekiliyordu. Sardunya Meyhanesi boştu. Bizim Meyhaneci Baki, elime bir kadeh yolluk rakı tutuşturmuştu da beni kovmuştu. Ciğerime ciğerime içtiğim rakı ve birayla sarhoş, başım Allah'a emanet, destur çekip girdim Alimallah Sokak'a. Yine sokağın bir yerlerinde dayak sesleri. Buralar ki, çıt çıksa yüreğini ağzından alır. Ne var ki, evine dönmek için insan, illa bu kaldırımlardan yol alır.

"Beni kızdırma, on şarjör atarım," dedi, uzakta adamın biri. Koşmaya başladı Puma eşofmanlı torbacı çeteleri. "Lavuğu harcayacaklar," dedi, en gerideki. Cüzdanını hâlâ kemerine zincirleyenlerdendi. "Gururlu krallar, sırlarıyla giderler," dedi, en önde koşan çete reisi. Nefes nefeseydi. Bir tinerci sırtını duvara vermişti. Elindeki bezi yüzünden çekip onları izledi. Sindiği kuytuda hırıl hırıl nefes verdi. Yüzü görünmedi, lakin tinerin kokusunu rüzgâr getirdi. Ateş arasında kalsa tutuşurdu maazallah.

Silah sesleri sokağı inletti. Tinerci çöktüğü yerde titredi. El el kurşun alevi. Mutlak birinin böğrünü deşti. Bütün sokak boydan boya olay mahalli. O an bir sessizlik çöktü Alimallah Sokak'a, kimse böylesini işitmedi.

Kaldırım infazları, sokak çatışmaları, çete savaşları, mahalle kavgaları, badigardları, kesik yüzlü fedaileri, jiletçi güzelleri, biletçi abileri, feneri söndürenlerin son adresi, çorbacısı, börekçisi, ucuz lokantaları, ara sokakları, arka sokakları... Allahsızlar ve Alimallahlılar...

Sarılamıyordum sana, alimallah, kollarım kısa. Hem ret üstüne ret yiyen şiir dosyam o gece kollarımda. O sayfalara bir kalp, bir soluk konduramamıştım da yine sarhoş olmuştum ya, yuh olsundu bana.

"Bu sözlerim de kulağına küpe olsun," derdi, babam. "Mağlubiyet küpesi."

Yeşil saçlarımı çeke çeke, kalın kafama vura vura, ezberden söylediği serzenişleri... Üstünden kaç yıl geçti. Yine neye kızmıştı da zincir zincir küpeler asmak istemişti kulağıma? Kimi adamlar köpeklerini direğe bağlar. Kimi babalar, oğullarını mağlubiyet küpelerinden tasmalar.

Bazı geceler, oğullarının yenilgisini kabullenemeyen, artık onlara söz de geçiremeyen babalar, çaresiz geri çekilir. Sokaktan ister.

Der: "Benim oğlana yaşat bir saat en kederlisinden. Velet vazgeçmiyor kafiyeli cümlelerden. Ver bana dirayet. Alimallah Sokak, benim oğlan sana emanet."

Gönül hissetmeyince ölüm pusudan çıkar.

Çatışma bitti derken sokaktaki sükûnet bozuldu. Önümde arkamda silahlı adamlar. Nasıl koyuydular duvar dibinde, kaldırıma çıkmış arabaların gerisinde. Birbirlerine doğrultmuşlardı silahları. Benim kafa kıyak, ev biraz uzak. El ettim sokak ortasından. Evin henüz görünmeyen penceresinde, yolumu gözleyen ölü pedere bağırdım. "E, baba!" dedim. "Sokağa emanet edilir mi, bir insan? Nasılsa öldün diye korkun da mı yok Allah'tan?"

Battıkça battım inşaat toprağına. Yolunu değiştirir bu sidik kokusunu ciğerine dolduran. Sindim duvar dibine. Baktım inşaat perdeleme tahtalarının arasından. Şakalı sigaralar görmüştüm, hani yakanın burnu ucunda patlayan ama

burnumun ucundan geçen kurşuna denk gelmemiştim. Yalan atmam. Kalakaldığım bu bitmemiş inşaat; keşlerin, müptelaların köşesi. Hep hızlı adım geçmişim. Yemin billah etmişim. Çökmem çöktükleri yere, dokundukları duvara değmem.

Kullanılmış prezervatifler, üstüne basıldıkça asfaltın rengini almış. Akşamüstleri travesti mahalli, bu terk edilmiş inşaat bölgesi. Geceleriyse isli kaşıklarda afyon ısıtan keşlerdir buraların sahibi. Alimallah Sokak sakinleri. Bu da benim değil, o sokağın hikâyesi.

"Kırmızı'yı vurdular!" diye bağırdı, biri. Ağır ağır perdeleri araladı mahalleli. Tülleri sıktılar avuçlarında yine de yüzlerini göstermediler kaldırımlara. Dizlerime vurdum. Sonra toprağa bastım elimi. Kırmızı'yı vurdularsa sahici, bu sokağın hikâyesi de işte burada sona ermişti.

Karnından ağlayan adamların gözyaşları, kösele ayakkabılarına damlardı. Topraktan aldım elimi, bastım ağzıma. Ben böyle yumruk yemedim hayatımda. Kuytuda doladım kollarımı, bacaklarımın etrafına. Yerde dağılmış sayfa sayfa şiirlerim, rüzgâr esmesin diye dua ettim. Kimse duymasın iç çektiğimizi. Rüzgâr, verdiğimiz nefesi götürmesin katillerin kulağına. Âmin.

Bozuk musluğu sıkar gibi damla damla azaldı kurşunlar. Duydum Kırmızı'nın can çekişini, yengesinin sokağı saran iniltisini. Her şeye kulağını kapasa insan, belki duymazdı benim içli içli, içime içime hıçkırışımı, ağlayışımı. Dudağımı ısıra ısıra, korku içinde, duvar dibinde. Belki kimse duymasaydı o sesleri, benim kulaklarımdan da silinirlerdi şimdi.

İnşaat kapısında bir gölge belirdi. Sallana sallana merdivenleri indi. Sindiğim yere yöneldi. Terlik sesleri böldü düşüncelerimi. Tenini bu kadar karanlık gösteren gece miydi

Deli

ATA TUNCER

AMENNA BULVARI

Düşlerle sevişmelerin harman olduğu Alimallah Sokak; nağmeli şarkılarla âşıkları gırtlak gırtlağa getiren Alaturka Meydanı; mezarlık köpeklerinin gözlerini diktiği Venüs Park; mandalından düşen çamaşırlar gibi kendilerini bulvar kaldırımlarında bulan yedi rengin, birbirlerine dokunarak, dolanarak, birbirlerini eskiterek ve eksilterek boyadığı Merdivenli Sokak... Amenna, bu sokakların kesişiminden oluşan bir bulvar. "Ötekilerin" bulvarı. Mavi rujlu oğlandan Kırmızı'ya, kollarını kazada kaybetmiş eski balet Dünya'dan mahallenin bıçkını 50 Lira Ferdi ve Mobese Osman'a, bulvar tam bir renk cümbüşü. Aşkların masallarla örüldüğü, ölülerin rüyalarıyla birlikte gömüldüğü bir bulvar burası. Kifayetin mağlubiyete, mağlubiyetin kifayete erdiği bir kavga sarmalı.

Ata Tuncer, *Amenna Bulvarı*'nda toplumun sıradışı olarak nitelendirdiği, farklı renkler taşıyan bu topluluğun ilişkilerini ve hayata tutunma çabasını ustalıkla ele alıyor. Kendine has incelikli ve şiirsel bir üslubun hâkim olduğu kitap, birbirlerine teğet geçen, yer yer ilmeklenen ve zaman zaman iç içe giren öyküleri ile çokparçalı bir yapı sergiliyor.

ISBN: 978-605-2349-63-2

9 786052 349632

Deli Dolu
delidolu.com.tr
delidolukitap